

MAGÁNKIADÁSBÓL GIGASIKER – MESTERMŰ!

SILÓ

WOOL 3
KIVETVE

HUGH HOWEY

H U G H H O W E Y

A SILÓ

WOOL 3.

KIVETVE

HARMADIK RÉSZ
KIVETVE

18

MINDEN EGYES ZSEBEN VOLT EGY SZÁM. Juliette végignézett magán, és leolvasta a számokat. Feltűnt neki, hogy fejjel lefelé nyomtatták őket. Csak neki, senki másnak. Bénultan bámult rájuk sisakja üvegén keresztül, mialatt mögötte bezárult az ajtó. A másik ajtó, a tiltott kapu, fenyegetően állt előtte. Csendben várta, hogy kinyíljon.

Elveszettnek érezte magát a két ajtó közti űrben, csapdába esve a falakból és a mennyezetből kiálló színes csövekkel teli zsilipkamrában, ahol minden műanyaggal borítva csillogott.

A kamrába pumpált argon sziszegése sisakján keresztül távolinak tűnt. A hang jelezte, hogy közeleg a vég. Az egyre növekvő nyomás a padra és a falakra gyűrte, a csövekre feszítette a műanyag borítást. Védőruháján át is érezte a nyomást, mint ha egy láthatatlan kéz szorongatta volna gyengéden.

Tudta, mi következik – és egy kicsit csodálkozott azon, hogy került ide. Egy lány a Gépészetről, aki soha egy szemernyi sem foglalkozott a külvilággal, aki legfeljebb csak kisebb szabályszegéseket követett el, s aki élete hátralévő részére megelégedett volna annyival, hogy a föld legmélyebb bugyrában, nyakig olajosan törött alkatrészeket javítgasson, mit sem törődve a halál birodalmával, ami körülveszi...

Néhány nappal korábban

JULIETTE A FOGDA PADLÓJÁN ÜLT, hátát az acélrudak magas sorának vetve, előtte, a fali kivetítőn egy sivár világ képe látszott. Az elmúlt három napon, amikor próbált beletanulni a siló seriffjének szerepébe, tanulmányozta ezt a kilátást, és azon gondolkodott, mi ebben a pláne.

Semmi mást nem látott, mint unalmas lejtőket, szürke hegyeket, amelyek a még szürkébb felhők felé nyújtóztak, fátyolos napsütést, amely vajmi kevés sikerrel igyekezett megvilágítani a tájat. Rettenetes szelek nyargaltak keresztül-kasul a tájon, ami csak az ő birodalmuk volt. Dühöngő lökéseik tölcészerűen kapták fel a kis porfelhőket, spirális forgásban űzték őket, egyiket a másik után.

Juliette semmi izgalmasat nem talált a kilátásban, semmit, ami kíváncsiságot ébreszthetett volna benne. Lakhatatlan, minden hasznavehetőől megfosztott senkiföldje volt odakint. Semmi újrahasznosítható nem látszott a hegyek irányában meredező omladozó tornyok rothadó acélszerkezetén kívül, s annak az acélnek a kinyerése, szállítása, megolvasztása és megtisztítása kétségtelenül többbe került volna, mintha egyszerűen friss ércet termelnek ki a siló alatti bányákból.

Láthatta, hogy a külvilágról szóló tiltott álmok mily szomorúak és üresek. Halott álmok. A siló csúcsán lakók, akik imádták ezt a kilátást, fordítva ültek a lovon: a jövő *odalent* volt. Onnan származott az olaj, amely energiával látta el őket, az ásványkincs, amiből minden hasznos készült, a nitrogén, amely a farmok talaját megújította. Ezt mindenki tudta, aki a vegyészet és a fémfeldolgozás területén árnyékoskodott. Akik gyerekkönyveket olvastak, akik egy elfeledett és ismeretlen múlt rejtélyének darabkait próbálták összerakni, csak áltatták magukat.

Megszállottságukat egyedül magával a nyílt térrel tudta magyarázni, a táj látványával, ami őt – őszintén szólva – megrémítette. Talán *vele* volt valami baj, hiszen ő szerette a siló falait és a mély-lenti világ sötét börtönét. Vajon bolond volt mindenki más, aki menekülésről dédelgetett ábrándokat? Vagy vele nem volt rendben valami?

Tekintete a kiszáradt hegyekről és a talaj menti porfelhőkről a körülötte szétszórt dossziékra esett, elődje befejezetlen ügyeire. Térdén fényes csillagot egyensúlyozott; még nem viselte. Az egyik irattartón kulacs pihent, biztonságosan

becsomagolva a többször használatos bizonyítékos zacskóba. Meglehetősen ártatlan tárgynak tűnt, ahogy ott hevert; halálos feladatát már elvégezte. A zacskón fekete tintával rótt, majd áthúzott számok látszódtak, rég megoldott vagy feladott ügyek számai. Egyik oldalán új szám állt, egy ügyszám, ami nek az aktája nem volt nála. Az az akta egyre csak hízott a polgármester asszony haláláról szóló tanúvallomásokról és feljegyzésekről, a polgármesteréről, akit mindenki szeretett – és akit valaki meggyilkolt.

Juliette már látott valamennyit a jegyzetekből, de csak messziről. Marnes seriffhelyettes keze által íródtak, s ezek a kezek le nem mondtak volna az aktáról, görcsösen markolták azt. Juliette Marnes íróasztalának túloldaláról nézte az irattartót, és látta a ráhullott könnyeket, amelyek itt-ott elmázoltak egy szót, a papírt pedig hullámossá tették. Az írás a megszáradt könnyecsek között kusza volt, nem olyan rendezett, mint Marnes más dossziékban lévő jegyzetei. Látható volt, hogy indulatosan vetették papírra, szavakat húztak ki dühösen, hogy másikat írjanak föléjük. Marnes seriffhelyettesből immár ugyanez a vad indulat sugárzott. Juliette-et a fortyogó düh űzte el az asztaltól, a fogdába, hogy ott dolgozzék. Rájött, képtelenség egy ennyire megtört emberrel szemben ülve elvárni magától, hogy gondolkodni tudjon. Bármily lehangelő volt is a külvilág előtte tornyosuló képe, sokkal kevésbé találta nyomasztónak.

A fogdában ütötte agyon az időt, a statikus zavarokkal teli rádióhívások és a zavargások miatt tett kirándulások között.

Gyakorta csak ült, s újra és újra csoportosította az aktáit, fontosságuk szerint. Az egész siló seriffje volt, s bár ebben a munkakörben nem árnyékoskodott, kezdte megérteni a dolgokat. A Jahns polgármester asszonytól hallott utolsó dolgok egyike igazabbnak bizonyult, semmint el tudta volna képzelni: az emberek valóban olyanok voltak, mint a gépek. Meghibásodtak. Zörögtek. Ha valaki nem volt elég óvatos, ugyanúgy megégethették vagy megcsonkíthatták. Juliette feladata nem csak abból állt, hogy kiderítse, mi miért történt, és ki a felelős, de abból is, hogy figyeljen az előjelekre. Seriffként, akárcsak szerelőként, éppannyira jó érzék kellett a megelőző karbantartáshoz, mint a meghibásodás utáni takarításhoz.

A padlón szerteszét heverő dossziék az utóbbi kategória szomorú esetei voltak: szomszédok közti panaszok, melyek elfajultak; bejelentett tolvajlások; házilag buggyantott kannás gin mérgező szállítmánya; néhány további eset, amelyek ugyancsak a gin okozta problémákból adódtak. Minden irattartó további kutatást, további utánjárást igényelt, újabb alászállásokat a kanyargó lépcsőn, újabb tekervényes párbeszédet, s azt, hogy a hazugságokat az igazságtól elválassza.

Juliette kétszer is végigolvasta a Szerződés jogszabályokat tartalmazó részét, amikor új hivatására készült. A főgenerátor nagy javításától kimerülten feküdt mély-lenti ágyán, s közben tanulmányozta az akták irattározásának helyes módját, a bizonyíték meghamisításának veszélyeit. A szabályokat logikusnak találta, bizonyos mértékig hasonlítottak régi, szerelői munkájához. Egy bűncselekmény vagy egy elfajult vita színhelyének

megközelítése semmiben nem különbözött attól, amikor be kellett menni a szivattyúterembe, mert valami meghibásodott. Valaki vagy valami mindig rosszul működött. Juliette tudta, hogyan kell megfigyelni, meghallgatni, kikérdezni bárkit, aki-nek bármilyen köze lehetett a meghibásodott berendezéshez vagy az igénybe vett eszközökhöz, s követte az események lán-colatát, egészen az alapokig. Mindig voltak zavaró tényezők – lehetetlen egy mozdulattal megjavítani valamit anélkül, hogy az máshol ne okozzon gondot –, Juliette-nek azonban megvolt a képessége és érzéke ahhoz, hogy a fontosat a lényegtelen-től megkülönböztesse.

Úgy vélte, Marnes seriffhelyettes épp ezt a tehetséget lát-ta meg benne, a türelmet és a kételkedést, ami arra készítette, hogy feltegyen még néhány buta kérdést, s végül rábukkanjon a válaszra. Önbizalmának jót tett, hogy korábban már segéd-kezett egy ügy megoldásában. Akkor nem volt tudatában, mert sokkal inkább foglalkoztatta az igazság és a saját fájdalma, de az az eset egyszerre volt felvételi beszélgetés és kiképzés.

Épp ennek az évekkel korábbi ügynek az aktája akadt a ke-zébe, borítóján halványpiros, vastag nagybetűs bélyegző állt: „ÜGY LEZÁRVA”. Lehámozta az oldalakat összetartó sza-lagot, és átfutotta a jegyzeteket. Számos feljegyzés Holston szép kézírásával készült; felismerte a jobbra dőlő betűket, amelyek majdnem mindenben ott díszlegtek, ami a fiókban és az asztalon feküdt. Azon az asztalon, ami egykor Holstoné volt. Juliette elolvasta Holston róla készített feljegyzéseit, és újra emlékezetébe idézte az ügy részleteit. Az eset nyilvánvaló

gyilkosságnak tűnt, valójában azonban egy sor valószínűtlen esemény láncolata volt. Az ügy felidézése, amit egész eddig került, régi fájdalmakat keltett életre. S mégis: vissza tudott emlékezni arra, milyen vigasztaló volt, hogy a bizonyítékokkal elterelhette a figyelmét. Képes volt felidézni a nyomozás lázas sietségét, az elégedettséget, amely abból fakadt, hogy a válszok megtalálása enyhítette a kedvese halála után támadt űrt. Az eljárás ahhoz hasonlított, mint amikor túlórán javítottak egy gépet. Az erőfeszítéstől és a kimerültségtől fájdalmat érzett a testében, de ezt valamelyest ellensúlyozta annak tudata, hogy a zörgés okát megszüntették.

Félretette a dossziét; nem állt még készen arra, hogy újra átélje a történeteket. Fogott egy másikat, ölébe vette, egyik kezét a térdén pihenő bronzcsillagra tette.

Árnyék táncolt át a fali kivetítőn, elterelve a figyelmét. Juliette felnézett, s látta, hogy a domboldalról alacsony porfal hömpölyög lefelé. Ez a koromréteg mintha reszketett volna a szélben, miközben a szenzorok felé tartott, amelyekről azt tanították neki, hogy nagyon fontosak. A szenzorok szolgáltatták a képet a külvilágról, amiről gyerekkorában még úgy hitte, hogy érdemes nézni.

Most azonban már nem volt annyira biztos ebben. Most, amikor elég idős volt az önálló gondolkodáshoz, és elég közel került ahhoz, hogy megfigyelhesse a dolgokat. A felső világnak ez a takarítással kapcsolatos megszállottsága alig-alig szivárgott csak le a mély-lenti világba, ahol az *igazi* takarítás zajlott, ami elengedhetetlen volt a siló működéséhez és a lakosok

életben maradásához. De még odalenn, a Gépészetén dolgozó barátainak is azt sulykolták születésüktől fogva, hogy ne beszéljenek arról, ami odakinn van. Ez elég könnyű feladat, míg az ember meg nem pillantja a kinti világot. Most azonban, amikor munkába menet nézte a kilátást, vagy ott ült a végtelen tér látványa előtt, amelyet az agy fel sem tud fogni, Juliette megértette, hogy mennyire elkerülhetetlenek a felszínre törő kérdések. Láta, hogy miért fontos elfojtani bizonyos elképzeléseket, mielőtt még tömegesen indulnának neki a kijáratoknak, mielőtt kérdések bugyborognának fel bolond ajkakon, mindannyiuk számára elhozván a véget.

Kinyitotta Holston dosszióját. Az önéletrajzi kartoték mögött vastag jegyzetköteg lapult, ami a seriff utolsó hivatalban töltött napjain keletkezett. A saját voltaképpeni bűncselekményével alig féloldalas rész foglalkozott, a papír többi része üresen maradt, pocsékba ment. A mindössze egy bekezdés röviden leírta, hogy Holston bejelentkezett a legfelsőn lévő fogdába, és érdeklődését fejezte ki a külvilág iránt. Ennyi volt. Néhány sorban egy ember halálos ítélete. Juliette többször végigolvasta, mielőtt továbblapozott.

Jahns polgármester asszony feljegyzése következett, amelyben kérte, hogy Holstonra a silónak tett szolgálatai révén emlékezzenek, ne csak mint egy takarítóra. Juliette elolvasta a levelet, amit olyasvalaki vetett papírra, aki azóta maga is elhunyt. Furcsa volt olyanokra gondolni, akikről tudta, hogy soha többé nem láthatja őket. Részben azért került apját is ennyi éven át, mert az apja egyszerűen *ott volt*. Soha semmi nem

fenyegetett azzal, hogy ne tudná meggondolni magát. Holston és Jahns esete azonban más volt: ők örökre eltávoztak. Juliette pedig annyira hozzászokott még a jóvátehetetlenül tönkrement eszközök helyrehozatalához is, hogy úgy érezte, ha kellőképp koncentrálni, vagy megfelelő sorrendben hajtja végre a helyes feladatsort, képes az eltávozottakat visszahozni, képes elpusztított formájukat újrateremteni. Ám tudta, hogy a dolog nem így áll.

Végiglapozta Holston dossziéját, és tiltott kérdéseket tett fel önmagának, némelyiket most legelső ízben. Mindaz, ami jelentéktelennek tűnt, midőn odalent élt, ahol a mérges gázok kigőzölgései bárkivel végezhettek, ahol a talajvízszivattyúk meghibásodása minden ismerősét fulladásnak tehetette ki, most jóval nagyobb horderejű dologként körvonalazódott előtte. Mire megy ki ez az egész, az élet, amit föld alatti börtönben élnek le? Mi van odakinn, azok mögött a dombok mögött? Miért vannak ott, és milyen céllal? Az ő fajtája építette azokat a magas silókat, amelyek a messzeségben omladoznak? Minek? S a legkínzóbb kérdés: mit sejtett Holston, ez a józanul gondolkodó ember – vagy, ha már itt tartunk, a felesége –, amiért ki akart menni?

Két akta, melyeken hosszan elidőzött, mindkettőn pecsét: „ÜGY LEZÁRVA”. Mindkettőnek a polgármesteri irodában volt a helye, lepecsételve és irattárba téve. Ám Juliette azon kapta magát, hogy többet foglalkozik ezekkel, mint az előtte lévő, sokkal égetőbb ügyekkel. Az irattartók egyike egy ember életét zárta magába, akit szeretett, s akinek halálát a mély-lenti világban

sikerült megérteni. A másikban egy általa tisztelt ember sorsa rejtőzött, akinek állását most ő töltötte be. Fogalma sem volt, miért köti le ennyire ez a két dosszié, különösen mivel nem tudta elviselni Marnes látványát. A seriffhelyettes vesztesége tudatában, reménytelenül meredt maga elé, Jahns polgármester asszony halálának részleteit tanulmányozva, tanúvallomásokat olvasva, abban a meggyőződésben, hogy tudja, ki a gyilkos, csak épp bizonyítéka nincs, hogy az illetőt sarokba szorítsa.

Valaki megkopogtatta a rácsot Juliette feje felett. Felnézett, arra számítva, hogy Marnes seriffhelyettes közli vele, lejárt a munkaidő, helyette azonban egy furcsa embert pillantott meg, aki rábámult.

– Seriff? – mondta.

Juliette félretette a dossziékat, és megmarkolta a térdén pihenő csillagot. Felállt, szembefordult az alacsony, pohos férfival, akinek szemüvege az orra hegyére csúszott. Ezüstsínű IT-s overallját mérték után szabták és frissen vasalták.

– Segíthetek? – kérdezte.

A férfi benyújtotta a kezét a rácson. Juliette áttette a csillagot a másik markába, és kezét fogott vele.

– Sajnálom, hogy későn értem ide – mondta a férfi. – Sok minden történt, a szertartások, a generátoros ostobaság meg a jogi hercehurcák. Bernard vagyok, Bernard Holland.

Juliette úgy érezte, megdermed. A férfi keze annyira kicsi volt, mintha hiányzott volna egy ujj. Szorítása ennek ellenére kemény volt. Megpróbált visszahúzódní, a férfi azonban nem engedte.

– Biztos vagyok benne, hogy seriffként már oda-vissza fújja a Szerződést, így tehát tudja, hogy én leszek az ügyvivő polgármester, legalábbis amíg a választást le nem tudjuk bonyolítani.

– Hallottam – mondta Juliette hidegen. Csodálkozott, hogy ez az ember elhaladt Marnes asztala mellett, mégis megúsza erőszak nélkül. Itt állt, aki első számú gyanúsítottjuk volt a Jahns-ügyben – csak épp nem a rács megfelelő oldalán.

– Egy kis papírmunka, ugye? – Szorítása enyhült, s Juliette végre elhúzhatta a kezét. A férfi a padlón heverő aktákra nézett, tekintete megállapodni látszott a műanyag zacskóban lévő kulacson, ám Juliette nem lehetett teljesen biztos a dologban.

– Csak a folyamatban lévő ügyeinkkel ismerkedem – mondta. – Valamivel nagyobb itt a hely arra, hogy az ember... nos, hogy gondolkodjon.

– Ó, biztos vagyok benne, hogy ebben a szobában már sok mély gondolat született. – Bernard mosolygott, Juliette pedig észrevette, hogy az elülső fogai girbegurbák, egyik a másikra csúszott. Ettől úgy nézett ki, mint a kóborló egerek, amelyeket a szivattyúházban ejtett csapdába.

– Igen, nos, úgy éreztem, ez a hely segít megszerezni a gondolataimat, úgyhogy ebben lehet valami. És mellesleg – méregette a férfit –, nem hinném, hogy huzamosabb ideig üres maradna. S ha lakója lesz, egy-két napra felfüggeszthetem az elmélyült gondolkodást, míg valakit takarítani küldenek...

– Én nem számítanék erre különösebben – mondta Bernard. Ismét kivillantotta kusza fogait. – Odalenn a mélyben

az a hír járja, hogy a szerencsétlen polgármester, nyugodjék békében, alaposan kicsinálta magát azzal az örült lépcsőzéssel. Azt hiszem, azért mászott le, hogy *magával* találkozzék, így volt, igaz?

Juliette tenyerébe belevágott valami. Meglazította szorítását a bronzcsillagon; ujjpercei elfehéredtek ahogy mindkét keze ökölbe szorult.

Bernard megigazította a szemüvegét.

– De úgy hallom, maga most idegenkezűség után nyomoz.

Juliette továbbra is méregette, s próbált nem kizökkenni attól, hogy a dombok szürke látványa tükröződött vissza a férfi szemüvegén.

– Azt hiszem, *ügyvivő* polgármesterként tudnia kéne, hogy gyilkossági ügyként kezeljük – mondta.

– Ó, atyám! – Csámpás mosolya felett nagy szemeket meresztett. – Igazak tehát a híresztelések. Ki tenne ilyesmit? – Szélesedett a mosoly, Juliette pedig rájött: olyan emberrel van dolga, aki önmagát sérthetetlennek véli. Nem ez volt az első eset, hogy ilyen mocskos és túlméretezett egóval találkozott. Ilyenek vették körül abban az időben, amikor odalenn árnyékoskodott.

– Úgy hiszem, annak a személyében fogjuk megtalálni a felelőst, aki a halálával a legtöbbet nyerhetett – mondta szárazon. Némi szünet után hozzátette: – *Polgármester*.

A kusza mosoly a férfi arcára fagyott. Bernard elengedte a rácsot és hátralépett, kezét overalljába dugta. – Nos, jó, ha végül nevén nevezik a gyereket. Tartok tőle, maga nem sokat volt

a mély-lenti világon kívül – és őszintén szólva én is eléggé el voltam szigetelve a saját hivatalomban –, a dolgok azonban változóban vannak errefelé. Mint polgármester és mint seriff sokat fogunk együtt dolgozni. – A lány lábánál heverő dossziékra sandított. – Elvárom, hogy folyamatosan tájékoztasson. Mindenről.

Bernard ezzel sarkon fordult és távozott, Juliette-nek pedig koncentrálnia kellett, hogy ökölbe szorult kezét elernyessze. Mikor végre lehámozta ujjait a csillagról, látta, hogy a jelvény éles szélei a tenyerébe vájtak úgy, hogy kiserkedt a vére. Néhány csepp megcsillant a bronz szélén, s olyan volt, mintha nedves rozsda lett volna. Juliette új overalljába törölte – ez a szokása még korábbi, piszokban és gépzsírban töltött életéből maradt. Korholta magát, mikor megpillantotta a sötét vérfoltot új ruháján. Megfordította a csillagot, és a nyomtatott ábrára meredt. A silót jelképező tripla háromszög fölött a Seriff felirat ívelt. Ismét megfordította és kitapintotta a csatot, ami a tű hegyes tuskójét tartotta. Kinyitotta a kapcsot, s a tű most szabadon himbálózott. Az erős fém az évek során több helyütt meghajlott, majd kiegyenesítették, s ettől úgy festett, mintha kézimunka lett volna. Ide-oda hintázott a pánton – mintegy jelképezve a habozást, amit Juliette a viselése kapcsán érzett.

Ám amint Bernard léptei távolodtak, s ahogy Juliette hallotta, hogy valami érthetlent mond Marnes seriffhelyettesnek, úgy érezte, idegeit friss elszántság acélozza. Olyan érzés volt, mintha egy moccani sem hajlandó, rozsdás csapszeggel találkozott volna. Volt valami irritáló a tűrhetetlen merevségben, a

mozdulni nem akarásában. Juliette korábban arra a megállapításra jutott, hogy nyithatatlan kapocs nem létezik; megtanulta, miképp rontson rájuk kenőanyaggal és tűzzel, mindenén áthatól olajjal és nyers erővel. Kellő tervezés és kitartás árán végül mindig megadták magukat. Végül.

Áterőltette overallján a hullámos tűt, és rákattintotta a hátoldali kapcsot. Furcsa érzés volt lenézni a csillagra. A lábánál heverő tucatnyi dosszié mind a figyelmét követelte, s Juliette a legfelső szintre történő érkezése óta első ízben érezte úgy, hogy ez a munkája. Maga mögött hagyta a Gépészetben betöltött állását. Sokkal jobb állapotban hagyta ott, mint amilyenben átvette, elég időt töltött lenni a megjavított generátor alig hallható zümmögésének hallgatásával, s azzal, hogy lássa a forgó tengelyt oly tökéletesen illeszkedni, hogy más azt is alig tudta volna megmondani róla, hogy mozgásban van. Most pedig megérkezett a siló csúcsába, hogy kiderítse egy másfajta gépezet zörgése, szörcsögése és csikorgása okát, az illeszkedési hibát, amely lassanként felőrlötte a siló valódi motorját, épp ahogyan Jahns erre előre figyelmeztetett.

A legtöbb dossziét a földön hagyta, Holstonét felkapta – ez volt az akta, amire rá se kellett volna néznie, de nem állhatta meg –, és kitérte a cellaajtót. Ahelyett, hogy mindjárt az irodájába ment volna, előbb a másik irányba indult, a légzsilip sárgára festett acélbejárata felé. Mikor átnézett a háromszoros vastagságú üvegen – néhány napon belül tucatszor történt már meg vele –, elképzelte, amint a férfi, akinek a helyébe lépett, idebenn áll a nevetségesen formátlan ruhában, s várja, hogy

azok a távoli ajtók kinyílnak. Mi megy végbe annak az embernek az agyában, aki arra vár, hogy kitegyék? Pusztá félelem nem lehetett, mert Juliette korábban azt elég kiadósan megjízlelte. Valami erősebb kellett legyen, egy teljesen magában álló érzés, a fájdalomon túli nyugalom, avagy a rémületet követő bénultság. A képzelet, okoskodott, egyszerűen nem megfelelő arra, hogy a különleges és idegen érzéseket megértsük. Arra jó csak, hogy tompítsa vagy fokozza a már ismertet. Olyan lenne, mint elmondani valakinek, milyen érzés a szex vagy egy orgazmus. Lehetetlen. De amint maga is átéli, akkor el tudja képzelni az új érzés különféle fokozatait.

Ugyanez érvényes a színekre. Egy új színt csak a korábban már látott árnyalatokkal lehet leírni. Keverhetjük azt, amit már ismerünk, a semmiből azonban nem teremthetünk különlegeset. Lehetséges hát, hogy egyedül a takarítók értették meg, milyen érzés ott állni reszketve – vagy épp kicsit sem félve –, mialatt a halálukra várnak.

A *miért* rögeszméje mindenütt tetten érhető volt a siló sütogásában – az emberek tudni akarták, miért tették, amit tettek, miért hagytak ajándékul ragyogó és tiszta munkát azoknak, akik száműzték őket –, ez azonban Juliette-et egyáltalán nem érdekelt. Úgy gondolta, új színeket láttak, megéreztek a leírhatatlant, talán vallásos élményben volt részük, amit csak akkor éltek át, amikor szembesültek a kaszással. Nem elég annyit tudni, hogy hiba nélkül történt? Probléma megoldva. Ezt vehetjük alapvetésnek. Foglalkozzunk az igazi kérdéssel, például azzal, mit kell *érezni* valakinek ahhoz, hogy ezen

keresztülmenjen. Ez volt a tabuk igazi gyalázata: nem az, hogy az emberek nem sóvároghattak a külvilág iránt, hanem hogy a takarítókkal való együttérzést sem engedték meg nekik a következő hetek folyamán, sem azt, hogy azután érdeklődjenek, mennyit szenvedtek, sem pedig, hogy köszönetüket vagy sajnálkozásukat illően kifejezzék.

Juliette a Holston-akta sarkával kopogtatta meg a sárga ajtót, emlékezve a jobb időket megélt férfirra, a lottónyertesre, aki a nyereményt feleségének elújságolta. Biccentett Holston szellemének, és ellépett az impozáns fémajtótól, amin vastagon üvegezett kis ablakok nyíltak. Rokon léleknek érezte magát most, hogy a férfi posztjára került, a csillagot is viselte, még a cellájában is ült. Egyszer ő is szeretett egy férfit, és ismerte az érzést. Titkon szerette, a silót – a Szerződés figyelmen kívül hagyásával – be nem avatva kapcsolatukba. Így azt is tudta, mit jelent elveszíteni valami értékeset. El tudta képzelni, hogy ha a régi szerelmese lenne odakünn a dombon – nem a talajt táplálva, inkább a táj látványában elveszve –, akkor ő is késztetést érezne, hogy takarítani menjen, és meg akarná nézni magának azokat az új színeket.

Asztalához visszafelé tartva ismét kinyitotta Holston doszsiéját. Ez *Holston* asztala. Volt itt egy ember, aki tudott az ő titkos szerelméről. Amint az ügy megoldódott a mély-lenti világban, elmondta neki, hogy a férfi, aki meghalt, s akinek az ügyét megoldani segített, a szerelme volt. Talán ezért beszélt Holston egyfolytában rajongással a feleségéről az előtte való napokban. Talán a bizalomkeltő mosolya tette a férfit olyan

jó seriffé, a mosoly, amely titkaik felfedésére készítette az embereket. Bármilyen tette is, Juliette olyasvalamit vallott be a törvény emberének, ami bajba keverhette: egy teljesen szabálytalan viszonyt, a Szerződés könnyelmű semmibe vételét; s ez az ember, akit a törvények betartatásával bíztak meg, mindössze ennyit mondott: „Sajnálom.”

Sajnálta, hogy veszteség érte. És megölelte. Mintha tudta volna, mit rejteget a lány: titkos fájdalmat, ami a titkos szerelem helyére kövült.

És Juliette tisztelte őt ezért.

Most az ő asztalánál ült, az ő székében, szemben az ő öreg helyettesével, aki fejét kezére támasztva meredt maga elé mozdulatlanul, s könnyeit az előtte lévő nyitott dossziéra hullatta. Juliette-nek egy pillantás is elég volt ahhoz, hogy gyanakodjon, valamiféle tiltott szerelem fűzte a férfit a dosszié szereplőjéhez.

– Öt óra – mondta Juliette, oly halkán és tapintatosan, ahogy csak tudta.

Marnes felemelte arcát a tenyeréből. A homloka vörös volt ott, ahol sokáig fogta. Szeme vérekes, szürke bajsza friss könnycseppek csillogtak. Sokkal idősebbnek látszott, mint egy hete a mély-lenti világban, amikor lejött, hogy őt seriffnek verbuválja. Miközben megfordult az öreg faszéken, a széklábak megcsikordultak, mintha megriadtak volna a hirtelen mozdulattól. Marnes hátrapillantott a faliórára, hogy leolvassa a megsárgult, ódon műanyag házba bebörtönzött időt. Csendesen rábólintott a másodpercmutató ketyegésére, felállt, háta

meggörnyedt egy pillanatra, ahogy felegyenesedni próbált. Végigfuttatta kezét a kezeslábasán, az aktáért nyúlt, gyengéd mozdulattal becsukta s a hóna alá csapta.

– Akkor holnap – suttogta, s bólintott Juliette-nek.

– Reggel találkozunk – felelte a lány, miközben Marnes kifelé, a kávézó irányába botorkált.

Juliette figyelte, ahogy távolodik, és sajnálatot érzett iránta. A férfi vesztesége mögött felismerte a szerelmet. Fájdalmas volt elképzelni Marnest, ahogy apró lakásában ül az egyszemélyes priccsen s a dosszié fölött sírdogál, míg hatalmukba nem kerítik zaklatott álmai.

Mihelyst egyedül maradt, asztalára tette Holston dossziéját, és közelebb húzta magához a billentyűzetet. A betűk rég leköptak, valaki azonban az elmúlt évek folyamán fekete tintával újrarajzolta őket. Mostanra ezek a betűk is kezdtek elhalványulni, s hamarosan újból át kell rajzolni őket. Juliette-nek szüksége volt a betűkre – nem tudott vakon gépelni, ahogyan az irodai dolgozók.

Lassan lepötyögött egy kérést, hogy később leküldje a Gépészetre. Miután újabb nap telt el úgy, hogy nem sok mindent csinált, mivel Holston döntésének rejtélye lekötötte figyelmét, rájött: nem fogja tudni úgy ellátni ennek az embernek a feladatát, hogy meg ne értse előbb, miért fordított hátat a munkának és a silónak. Idegesítő zörgés volt ez, ami távol tartotta az egyéb problémáktól. Ahelyett tehát, hogy hiú reményekbe ringatná magát, elfogadta a kihívást. Ami azt jelentette, hogy többet kell megtudnia annál, ami a dossziében szerepel.

Nem tudta biztosan, miként juthatna hozzá azokhoz a dolgokhoz, amelyekre szüksége van, hogy hogyan tudná elérni őket, de ismert olyan embereket, akik képesek voltak erre. A mély-lenti világból ez hiányzott itt neki leginkább. Egy család voltak odalenn, s valamennyien olyan hasznos tulajdonságokkal, amelyek átfedték és kiegészítették a másikat. Megtett volna értük mindent, amit csak meg tudott tenni. S tudta, hogy a többiek is ugyanúgy megtennék őérte. Ez az érzés hiányzott neki fájón, ez a biztonsági háló, amelyet most oly távolinak érzett.

Miután a kérést elküldte, Holston dossziéjával a kezében hátradőlt. Itt volt egy ember, egy jó ember, aki ismerte legrejtettebb titkait. Az egyetlen, aki valaha is ismerte őket. S ha isten is úgy akarja, ő is hamarosan felfedezi a férfi titkát.

20

JÓCSKÁN ELMÚLT MÁR TÍZ ÓRA, mikor Juliette ellökte magát az asztaltól. Szeme túlságosan égett ahhoz, hogy továbbra is a monitorra meredjen, s túl fáradt volt, hogy még egy eset feljegyzését elolvassa. Leállította a számítógépét, helyükre tette a dossziékat, lekattintotta a mennyezeti világítást, s kívülről bezárta az irodát.

Miközben zsebre vágta a kulcsait, gyomra megkordult, s nyúlragu halvány illata juttatta eszébe, hogy újabb vacsorát hagyott ki. Ez már zsinórban a harmadik este volt. Három este összpontosított oly keményen egy munkára, amiről alig tudta, hogyan kell elvégezni, s amiben senkitől sem várhatott iránymutatást, hogy elfelejtett enni. Ha az irodája nem a zajos, illatokkal teli kávézóval szomszédos, talán még meg is bocsátotta volna magának.

Újra elővette a kulcsait és átvágott a gyéren megvilágított termen, kikerülve az asztalok közt szétszórt, alig látható székeket. Egy tizenéves pár épp távozóban volt, néhány pillanatot lopva maguknak a sötétben, a fali kivetítő adta félhomályban villanyoltás előtt. Juliette figyelmeztette őket, hogy biztonságosan ereszkedjenek alá – főleg mert úgy érezte, seriffként ez is a feladata –, s a fiatalok rávigyorogtak, mielőtt eltűntek a lépcsőházban. Elképzelte, hogy máris fogják egymás kezét s néhány csókot is váltanak, mielőtt a lakásukba mennek. A felnőttek tudtak ezekről az illetlenségekről, de hagyták, hogy az ifjak megússzák, s minden generáció ilyen nagyvonalúan járt el a következővel. Juliette esete azonban más volt. Ő felnőttként döntött törvénytelen szerelem mellett, így még képmutatóbbnak érezte magát

Miközben a konyha felé igyekezett, arra figyelt fel, hogy a kávézó nem ürült ki teljesen. Magányos figura ült a fali kivetítőnél a hosszú árnyak között, s a sötét hegyek feletti éjszakai felhők tintafeketeségét bámulta.

Úgy tűnt, ugyanaz az alak, aki előző este is ott ült; aki figyelte, mint halványul el fokozatosan a napfény, mialatt Juliette az irodában dolgozott egymagában. A konyha felé menet olyan útvonalat választott, hogy a férfi mögött kelljen elhaladnia. Lassanként paranoiássá vált attól, hogy egész nap gonosz szándékokról szóló aktákat kellett tanulmányoznia. Azelőtt csodálta azokat, akik nem álltak be a sorba, most azonban úgy érezte, óvatosnak kell lennie velük.

A fali kivetítő és a legközelebbi asztal közé lépett, megállt, hogy helyükre tologassa a székeket, a fémlábak csikorogtak a járólapon. Szemét az ülő férfin tartotta, de ő egyszer sem fordult a zaj forrása felé. Csak bámulta a felhőket, az ölében tartott valamit; állát a kezére támasztotta.

Juliette mögé ért, az asztal és a férfi széke közé lépett, amit furcsán közel húztak a fali kivetítőhöz. Küszködött a késztelessel, hogy megköszörülje a torkát, vagy kérdést tegyen fel neki. Végül inkább elhaladt mellette, s a zsúfolt karikáról kiválasztotta a főkulcsot, amely új állásával együtt járt neki.

Kétszer pillantott hátra a válla fölött, míg a konyhaajtóhoz ért. A férfi nem mozdult.

Kinyitotta a konyhaajtót, és felkattintotta az egyik villanykapcsolót. A mennyezeti körték némi villódzás után kigyuladtak, és elvakították sötéthez alkalmazkodott szemét. Az egyik hűtőkamrából elővett egy gallon gyümölcslevet, és a szárítóról felkapott egy tiszta poharat. Kifelé menet megtalálta a ragut – letakarva és már hidegen –, és azt is magával vitte. Két merőkanálnyit merített egy tányérba, s egy fiókban kanalat keresgélt. Csak rövid ideig fontolgatta, hogy felmelegíti a ragut, miközben a jókora edényt visszatette a fagyos polcra.

Kezében a gyümölcslével és a tállal a kávézóba indult, könyökkel oltva le a villanyt maga mögött; az ajtót a sarkával tette be. Leült a félhomályban az egyik hosszú asztal végébe, és nekilátott az ételnek, szemét a furcsa férfin tartva, aki úgy meredt bele a sötétségbe, mintha valamit látott volna odakinn.

Juliette kanala végül a kiürült tányér aljához koccant, s elfogyott a gyümölcsle utója is. Amíg evett, a férfi egyetlenegy-szer sem fordult el a képernyőtől. Ellökte magától az edényeket; őrült kíváncsiság lett úrrá rajta. Az alak mintha erre reagált volna, bár pusztán véletlen volt az egybeesés. Előrehajolt, s karját kitérte a kivetítő felé. Juliette úgy vélte, ki lehet venni a kezében valami rudat vagy pálcát – de túl sötét volt ahhoz, hogy megmondja, mi az. A férfi egy pillanat múlva meggörnyedt, s Juliette hallotta, hogy rajzszén csikorog a hang után ítélve drága papíron. Úgy gondolta, ez jó alkalom, felállt, s közelebb lépett a férfihoz.

– Razzia a spájzban, mi? – kérdezte a férfi.

A hangja megijesztette.

– Átdolgoztam a vacsoraidőt – dadogta, mintha *neki* kellett volna magyarázkodnia.

– Nyilván jó kislány, hogy van hozzá kulcsa.

Még mindig nem vette le a szemét a kivetítőről, s Juliette eszébe véste, hogy távozás előtt még be kell zárnia a konyhát.

– Mit csinál? – tudakolta.

A férfi a háta mögé nyúlva megragadott egy közeli széket, s odacsúsztotta, a kivetítővel szembe.

– Akarja látni?

Juliette óvatosan közelített, megfogta a szék támláját, és szándékosan néhány centivel távolabb csúsztotta a férfitől. Túlságosan sötét volt a helyiségben ahhoz, hogy a vonásait ki vegye, hangja azonban fiatalosan csengett. Kárhoztatta magát,

amiért nem nézte meg magának az illetőt előző nap, mikor jóval több volt a fény. Ha bármire vinni akarja a szakmájában, sokkal figyelmesebbnek kell lennie.

– Pontosan mit is nézünk? – kérdezte. Egy pillantást vetett a férfi ölébe, ahol nagy darab fehér papír világlott halványan a lépcsőház felől érkező gyér fényben. Szétterítette a combjain, mintha rajztábla vagy valami kemény lett volna alatta.

– Azt hiszem, az a kettő különvállik. Nézzen oda!

A férfi a kivetítőre mutatott, feketeségek keverékére, ami annyira erőteljes és mély volt, hogy szinte egyetlen foltként jelent meg. A kontúrok és a sötét árnyalatok, amelyeket Juliette ki tudott venni, majdnem olyanok voltak, mintha a szeme káprázott volna – annyira valóságosak, akár a kísértetek. De tekintetével követte a férfi ujját, azon gondolkodva, hogy vajon őrült vagy részeg, és nem törte meg a bekövetkező, kiáradó csendet.

– Ott – suttogta a férfi izgatott hangon.

Juliette egy felvillanást látott. Fénypontot. Mintha valaki egy messzi-messzi generátorteremben zseblámpát villantana fel. Aztán eltűnt.

Felpattant ültéből, egészen közel lépett a kivetítőhöz, s azon törte a fejét, mit látott.

A férfi rajzszene a papírt súrolta.

– Mi az ördög volt az? – kérdezte Juliette.

A férfi felnevetett. – Egy csillag – mondta. – Ha vár, megint megpillanthatja. Ma éjszaka vékony a felhőzet és erős a szél. Az ott arra készül, hogy áthatoljon.

Juliette székét keresve megfordult, s látta, hogy a férfi ki-nyújtott karral eltartja magától a rajzszenet, arra a pontra meredve, ahol a fénypont felvillant, fél szemét behunyva.

– Hogyan láthat odakinn bármit is? – kérdezte, és újra leült a műanyag székre.

– Minél többet csinálja ezt az ember, annál jobban lát éjszaka. – Papírja fölé hajolt, és ismét firkált valamit a rajzba. – Én meg elég régóta csinálom.

– Régóta csinálja, de pontosan mit? Csak bámulja a felhőket?

Nevetett.

– Jobbára igen. Sajna. De amivel próbálkozom, az az, hogy át akarok látni rajtuk. Figyeljen, talán újból megpillanthatjuk.

Abba az irányba nézett, ahol a felvillanást meglátta. Hirten visszatért a tűszúrásnyi fénypont, magasan a hegy fölött, mint valami jelzés.

– Hányat látott? – kérdezte.

– Egyet – felelte a férfi. Juliette-nek a látvány újdonságától a lélegzete is majdnem elállt. Tudta, mik a csillagok – a szó szerepelt a szótárában –, de eddig soha nem látott egyet sem.

– Volt egy halvány mindjárt e mellett. Hadd mutassam meg magának!

Lágy kattanás hallatszott, s vörös izzás ömlött el a férfi ölében. Juliette látta a nyakában lógó elemlámpát, amelynek a végére piros műanyag réteget ragasztottak. A lencse olyan lett ettől, mintha lángolna, de szelíd fényt bocsátott ki, ami a konyhai világítástól eltérően nem bántotta a szemét.

Most láthatta, hogy a férfi ölében szétteregetett papír tele van pontokkal. Véletlenszerűen rendezték el őket, s néhány tökéletesen egyenes sor látszott körülöttük, rácsszerűen. Mindenhová apró betűs jegyzeteket írtak.

– A gond az, hogy mozognak – mondta neki a férfi. – Ha ma este itt látom ezt – érintette meg az egyik pontot a mutatóujjával –, holnap, pontosan ugyanebben az időben egy kicsivel följebb lesz. – Mikor felé fordult, Juliette láthatta, hogy fiatal, alighanem a húszas évei végén jár, s meglehetősen jóképű a maga tiszta, pedáns módján. Mosolygott, és hozzátette: – Sok időmbe került, míg kiókumláltam.

Juliette azt akarta mondani neki, hogy még annak sincs sok ideje, hogy *él*, de visszaemlékezett arra, milyen érzés volt, amikor árnyékkorában őt is hasonlóképp semmibe vették az emberek.

– Mi a lényege? – kérdezte, s látta, hogy a férfi mosolya elhalványodik.

– Mi a lényege bárminek? – Tekintete visszatért a falra, s kikapcsolta az elemlámpát. Juliette rájött, hogy rossz kérdést tett fel, s ezzel felizgatta. Aztán azon merengett el, volt-e a férfi tevékenységében bármi törvénytelen, bármi tabuszegés. Különbözik-e bármiben a külvilágról való adatgyűjtés attól, hogy emberek ülnek, és bámulják a hegyeket? Gondolatban megjegyezte, hogy Marnesnál majd érdeklődnie kell efelől. A férfi ekkor újra visszahúzta a sötétségbe.

– A nevem Lukas – mondta. Juliette szeme már megszokta annyira a sötétséget, hogy észrevegye a felé kinyújtott kezet.

– Juliette – válaszolta, megragadva és megszorítva a tenyerét.

– Az új seriff.

Nem kérdés volt; s persze hogy ismerte őt a férfi. Idefenn, úgy tűnt, mindenki ismeri.

– Mit csinál, amikor nem idefenn van? – kérdezte tőle. Abban igencsak biztos volt, hogy a férfi munkája nem ez. Senki nem kap bónokat felhőbámulásért.

– A felső középben élek – mondta Lukas. – Napközben számítógépeken dolgozom. Csak akkor jövök fel, ha jó a kilátás. – Újra felkattintotta a lámpát, s ahogy Juliette felé fordult, úgy tűnt: gondolataiban immár nem a csillagoké a főszerep. – Van a szintemen egy fickó, aki az esti váltásig dolgozik itt fenn. Mikor hazaér, elmeséli nekem, milyenek voltak napközben a felhők. Ha jó hírekkel szolgál, megkockáztatom a feljövételt.

– És vázlatot csinál belőlük? – intett Juliette a jókora papírdarab felé.

– Próbálkozom. Alighanem beletelik néhány életbe. – Füle mögé dugta a rajzszenet, overalljából rongyot húzott elő, s ujjairól letörölgette a fekete maradványokat.

– S aztán? – kérdezte Juliette.

– Nos, remélhetőleg sikerül valamelyik árnyékot megfertőzőnöm a betegségemmel, és ott folytatják, ahol én abbahagyom.

– Tehát szó szerint több életbe telik.

Lukas nevetett, s Juliette kellemesnek találta a nevetést.

– Minimum – mondta.

– Nos, akkor nem is zavarom magát – felelte, s hirtelen bűntudatot érzett, amiért beszélgetett vele. Felállt, kezét nyújtott, s Lukas melegen elfogadta. Másik kezét Juliette keze fejére tette, s egy pillanattal tovább fogta, mint az elvárható lett volna.

– Örülök, hogy megismerhettem, seriff.

Felmosolygott rá. Még maga Juliette sem értett egy szót sem abból, amit ő maga motyogott válasz gyanánt.

21

MÁSNAP REGGEL JULIETTE már korán az irodájába ment, alig több mint négyórányi, lopott alvás után. Számítógépe mellett egy csomag várt rá: újrahasznosított papírba csomagolták és fehér kábelkötegelőkkel kötötték át. Ezen a megoldáson elmosolyodott, s overalljába nyúlt a bicskájáért. A legkisebb pengét pattintotta ki, beleillesztette az egyik kábelkötegelő kapcsába, és lassan kihúzta a rovátkolt műanyagot, épségben őrizve meg a kötegelőt jövőbeli használatra. Eszébe jutott, mekkora bajba került gépész-árnyékként aznap, amikor rajtakapták, hogy egy elektromos kapcsolótábláról levágott egy ilyen műanyag rögzítőt. Walker, aki már évtizedekkel korábban is régi motoros volt, ordítozott vele a pocskolás miatt, azután megmutatta neki, miként kell a kis kapcsot meg lazítani, és a kábelkötegelőt későbbi használatra megőrizni.

Az évek teltek, s mikor jóval idősebb lett, azon vette észre magát, hogy továbbadja a tanítást egy Scottie nevű árnyéknak. Fiatal fickó volt, Juliette azonban jól ellátta a baját, amikor ugyanazzal a gondatlansággal járt el, mint egykor ő maga is. Emlékezett, hogy úgy ráijesztett a szerencsétlenre, hogy olyan fehér lett, akár egy betontégla, s még hónapokig ideges lett Juliette közelében. Talán a kitörésének köszönhetően több figyelmet szentelt a fiúnak a kiképzése alatt, s végül közel kerültek egymáshoz. Scottie-ból hamarosan hozzáértő fiatalember lett, elektronikai varázsló, aki kevesebb idő alatt képes egy szivattyú időzítőjét beprogramozni, mint amennyi időre Juliette-nek szüksége volt ahhoz, hogy lerobbantson egyet, majd újra összerakja.

Meglazította a csomagon lévő másik kapcsot, s tudta, hogy a küldemény a fiútól érkezett. Scottie néhány évvel ezelőtt az IT-re került, s felköltözött a harmincas szintekre. Ahogyan Knox mondta, „túl okos lett ahhoz, hogy a Gépészeten maradjon”. Juliette félretette a két kábelkötegelőt, és elképzelte a fiatalembert, amint a csomagot készíti neki. A kérés, amit előző este leküldött a Gépészetre, nyilván hozzá került, s ő kötelességtudatból azzal töltötte az éjszakát, hogy megtegye neki ezt a szívességet.

Óvatosan széthajtogatta a papírt. Ezt is és a műanyag csokat is vissza kell küldenie; mindkettő túl drága volt ahhoz, hogy megtartsa, és elég könnyű ahhoz, hogy olcsón visszaszálíttassa. Miközben a csomag szétnyílt, észrevette, hogy Scottie behajtott a széleket, s ezeket a füleket egymás alá bújtatta

azzal a trükkel, amit a gyerekek megtanultak, hogy drága ragasztó vagy ragasztószalag nélkül becsomagolhassák a jegyzeteiket. Juliette óvatosan bontotta szét az aprólékos művet, s a papír végül engedett. Belül műanyag dobozt talált, azt a fajtát, amit odalenn a Gépészeten anyacsavarok és szegecsek szortírozására használtak.

A fedelet felnyitva látta, hogy a csomagot nem csak Scottie küldte – nyilván a kérése egy példánya kíséretében sietve küldték fel a fiatalemberhez. Könnyek szöktek Juliette szemébe, mikor megérezte Jean mama zablisztból és kukoricalisztból készült süteményeinek illatát. Kivett egyet, orrához tartotta, és mélyen beszívta a levegőt. Talán csak képzelődött, de megesküdött volna rá, hogy a régi dobozból némi gépzsírszag is áradt – az otthon illata.

Juliette óvatosan összehajtotta a csomagolópapírt, és felsorakoztatta rajta a sütiket. Azokra gondolt, akiket meg kell velük kínálnia. Marnest magától értetődően, de Pamet is a kávéházból, aki oly kedvesen segített neki berendezkedni az új lakásában. Meg Alice-t, Jahns fiatal titkárnőjét, akinek szeme egy hét eltelte után is vöröslött a gyásztól. Az utolsó sütit is kivéve, végre észrevette a doboz alján megbúvó kis pendrive-ot; az apró eszköz Scottie-tól származott, ő rejtette a morzsák közé.

Juliette megfogta, s félretette a műanyag dobozt. Belefűjt az eszköz kis fémvégébe, hogy megszabadítsa a szennyeződéstől, majd számítógépe elejéhez csatlakoztatta. Nem volt valami nagy szakértője a komputereknek, de elboldogult velük. A Gépészeten semmit nem lehetett csinálni igénylés, jelentés,

kérelem vagy valami más haszontalanság benyújtása nélkül. És értettek hozzá, miként kell a szivattyúkba és relékbe bejelentkezni, azokat ki- és bekapcsolni, diagnosztikájuknak utánanézni, s más effélék.

Mihelyst a pendrive-on lévő lámpa kigyulladt, a képernyőn megjelent az eszköz. Egy sor mappát és fájlt talált rajta; a kis pendrive csordultig lehetett velük. Azon gondolkozott, aludt-e egyáltalán valamit Scottie az éjjel.

A főkönyvtár első mappája a „Jules” nevet viselte. Rákattintott, és rövid szöveges üzenet ugrott fel. Nyilvánvalóan Scottie küldte, figyelemre méltó módon azonban nem írták alá:

J!

Ne kapjanak el ezzel, rendben? Itt van minden Rendőr Úr gépeiről, a munkahelyiről és az otthoniról, az utolsó öt évből. Tonnányi anyag, de nem tudtam biztosan, mire van szükség, és automatával könnyebb volt.

A kötegelőket megtarthatod – nekem van bőven.

(És egy sütit elvettem. Remélem, nem bánod!)

Juliette mosolygott. Legszívesebben odanyúlt volna, hogy ujját végighúzza a betűkön, de nem papírra íródott az üzenet, és így nem ugyanaz lett volna. Becsukta és törölte az üzenetet, aztán a Lomtárat is kiürítette. Bár csak nevének első betűje szerepelt az üzenetben, úgy érezte, még ez is túl sok információ.

Elhajolt az íróasztalától és kilesett a kávéházba, ami sötétnek és üresnek tűnt. Nem volt még hajnali öt óra, s egy darabig

még egyedül lesz a legfelsőn. Először némi időt szentelt annak, hogy átnézze a könyvtárstruktúrát, s lássa, milyen fajta anyagok állnak a rendelkezésére. A mappákat érthetően nevezték el. Úgy látszott, kezében van Holston mindkét gépének tevékenységi listája, az összes nap összes leütése, valamivel több mint öt évre visszamenőleg, egytől egyig dátum és időpont szerint rendezve. Juliette úgy érezte, az információ pusztá *mennyisége* elnyomja – sokkal nagyobb volt az anyag, mint amennyin akár egy életen keresztül is átrághatta volna magát.

De legalább nála van. A válaszok, amelyekre szüksége volt, ott rejlettek valahol ezekben a fájlokban. S valahogy jobb érzés volt, *ő* érezte jobban magát attól, hogy a talány megoldása – miért döntött úgy Holston, hogy takarítani megy – most már a tenyerében is elfér.

Néhány órája böngészte az adatokat, mikor a kávéház személyzete betámolygott, hogy az előző napi rendetlenséget felszámolja, és felkészüljön a reggelire. A legfelső szinten az egyik legnehezebb dolog volt az akkurátus menetrendhez hozzászokni, amit mindenki betartott. Itt nem volt harmadik. Második is csak alig, kivéve a vacsoraidő csapatát. A mély-lenti világban nem pihentek a gépek, így a dolgozók is csak alig. A munkabrigádok gyakorta benn maradtak túlórázni, s Juliette hozzászokott, hogy éjszakánként néhány órányi alvással is beérje. Az volt a trükkje, hogy amikor már majdnem elájult

a puszta kimerültségtől, vagy negyedórára behunyt szemmel a falnak támaszkodott, ami elegendő is volt ahhoz, hogy a fáradtságot kordában tartsa.

De ami valaha a túlélést jelentette, az most luxus volt. Mivel képes volt lemondani az alvásról, maradt egy kis ideje hajnalban és éjszaka, amit a napi munkán felüli elfoglaltságaival tölthetett. Ugyancsak így volt lehetősége arra, hogy beletanuljon a munkájába, mivel Marnes túlságosan depressziós volt ahhoz, hogy segítsen neki belerázódni.

Marnes...

Az íróasztal fölötti órára nézett. Nyolc múlt tíz perccel, már a reggeli meleg zabkása és kukoricadara illata töltötte be a kávéházat. Marnes késett. Juliette nem egészen egy hete dolgozott vele, de eddig még soha nem tapasztalta, hogy bármikor is elkésett volna. A szokásos működésben beállt zökkenő olyan volt, mint amikor megnyúlik a vezérműszíj, vagy kopogni kezd a dugattyú. Juliette kikapcsolta a monitort, és eltolta magát az asztaltól. Odakinn megkezdődött a reggeli első turnusa, a régmódi beléptetőkapuknál elhelyezett jókora perselyben csilingeltek az élelmiszerbónok. Kilépett az irodájából, és átvágott a lépcsőház felől özönlő tömegen. Kislány kapaszkodott mamája overalljába a sorban, s miközben elhaladtak, órá mutatott. Juliette hallotta, amint az anyja lehordja a gyereket a nevetlenségéért.

Az elmúlt napokban nem keveset fecsegték a kinevezéséről – a nőről, aki még gyerekként temetkezett el a Gépészetben, azután hirtelen megjelent, hogy az emberemlékezet óta

legnépszerűbb seriffek egyikének helyébe lépjen. Juliette ide-oda hajlongott a rá irányuló figyelem közepette, és a lépcsőházhoz sietett. Leviharzott a lépcsőn, gyorsan, akár egy könnyű terhet cipelő hordár, lába végigszökellt valamennyi fokon, egyre gyorsabban, míg végül már veszedelmes sebességgel haladt. Négy szintet tett meg lefelé, s miután beszorult egy lassú pár és egy reggelizni felfelé tartó család közé, odaért a lakás lépcsőpihenőjéhez, ami pontosan az övé alatt helyezkedett el, és áthaladt a kettős ajtón.

A folyosó a reggeli tömegtől és hangoktól nyüzsgött: sípoló vízforraló, gyerekek éles hangja, fentről a lábak robaja, sietős árnyékok, akik igyekeznek, hogy mestereikkel találkozzanak, majd nyomukban ők is munkába menjenek. Fiatalabb gyerekek vonakodva haladtak az iskola felé; férjek és feleségek váltottak csókot az ajtóknál, miközben kisgyerekek kapaszkodtak overalljukba, el-elejtve játékaikat, műanyag poharaikat.

Juliette befordult néhányszor a kanyargós folyosókon és a szint másik oldalán elhelyezkedő központi lépcsőház mögött. A seriffhelyettes lakása a távolabbi részen volt, eléggé hátul. Feltételezte, hogy Marnes az évek során jó néhány minőségi cserére lett volna jogosult, de nem élt a lehetőséggel. Mikor Jahns polgármester asszony titkárnőjét, Alice-t kérdezte Marnes felől, az asszony vállat vont, és közölte Juliette-tel, hogy a férfi soha nem akart másodhegedűsnél több lenni, és nem is számított többre. Juliette úgy gondolta, Alice ezzel azt akarta mondani, hogy Marnes soha nem akart seriff lenni, de

elcsodálkozott azon, hogy ez mennyire így volt a férfi életének más területein is.

Marnes lakásának előterébe érve két kézen fogva szaladó kissrácot látott, akik késésben voltak az iskolából. Nevetgélve és visítózva fordultak be a sarkon, magára hagyva Juliette-et a folyosón. Azon gondolkodott, mit mondjon majd Marnesnak, amivel igazolja a lejövetelét, elmagyarázza aggodalmát. Talán ez az idő a megfelelő arra, hogy az akta felől kérdezze, ami nélkül a férfi láthatóan nem tudott meglenni. Megmondhatná neki, hogy szabadnapot kap, ő majd viszi az irodát, míg Marnes pihen egyet, vagy talán föllenthetne, és azt mondhatná, dolga akadt a környéken.

Megállt a seriffhelyettes ajtaja előtt, és kopogásra emelte a kezét. Marnes remélhetőleg nem tekinti ezt hatásköri túllépésnek. Hiszen csak aggódik miatta. Ez minden.

Bekopogott a fémajtón, s várta, hogy a férfi behívja – ami talán meg is történt. De Marnes hangja az utóbbi néhány napban tompa, vékony csikorgássá kopott. Megint bezörgetett, ezúttal hangosabban.

– Seriffhelyettes? – kiáltotta. – Minden rendben odabent?

A szomszédból egy nő kukkantott ki a folyosóra. Juliette emlékezett rá a kávézóban töltött iskolai szünetekből, s majdnem biztos volt abban, hogy Gloria a neve.

– Üdv, seriff!

– Üdv, Gloria! Ma reggel nem látta még Marnes seriffhelyettest, ugye?

Megrázta a fejét, egy fémpálcikát vett a szájába és nekifogott, hogy hosszú haját kontyba csavarja.

– Mem náttam – mormogta. Megrántotta a vállát s beledőfte a pálcát a kontyba, rögzítve vele a haját. – Tegnap este a fordulóban találkoztam vele, maga alatt volt, mint rendesen. – Homlokát ráncolta. – Nem jelentkezett munkára?

Juliette visszafordult az ajtóhoz és a kilinccsel próbálkozott. A zárat jól karbantartották, mert az első mozdulatra kinyílt. Belökte az ajtót.

– Seriffhelyettes? Jules vagyok. Csak lejöttem megnézni, hogy mi van magával.

Az ajtó kitárult, odabent sötétség. Csak a folyosóról szivárgott be fény, de az is elég volt.

Juliette Gloriához fordult.

– Hívja Hicks dokit... vagyis hogy francot... – Még mindig mély-lenti módon gondolkodott. – Ki itt a legközelebbi orvos? Őt hívja!

Választ sem várva berohant a szobába. Nem volt valami sok hely arra, hogy valaki felakassza magát a szűk lakásban, Marnes azonban megtalálta a módját. Övét a nyaka köré tekerte, a csatot a fürdőszobaajtó tetejébe akasztotta. Lába az ágyon volt, de megfelelő szögben, hogy súlyát ne bírja megtartani. Feneke ernyedten lógott a lábánál lejjebb, arca már nem vöröslött, a száj mélyen a nyakába vágott.

Juliette átfogta Marnes derekát és felemelte. Nehezebbnek bizonyult, mint amilyennek látszott. Lerúgta a lábait az ágyról, azok a padlóra kerültek, így könnyebben meg tudta tartani

a testet. Az ajtóból átkozódás hallatszott. Gloria férje rohant be, és segített Juliette-nek megemelni a seriffhelyettest. Mindketten az öv után kotorásztak, próbálták leakasztani az ajtóról. Juliette végül kinyitotta az ajtót, kiszabadítva a férfit.

– Az ágyra – lihegte.

Az ágyra emelték és kinyújtóztatták a testet.

Gloria férje Marnes térdére támaszkodva mélyeket lélegzett.

– Gloria elrohant O’Neil doktorért.

Juliette bólintott, és meglazította a Marnes nyaka köré hurkolt szíjat. Alatta bíborszínű volt a hús. Próbálta kitapintani a pulzust, emlékezve arra, pontosan ilyen volt George is, amikor a Mechanikaiban rábukkant, teljesen mozdulatlan, és nem reagált semmire. Pár pillanat alatt meggyőződött róla, hogy holttesttel van dolga, életében már második alkalommal.

Járt az agya – hátradőlt, izzadt, várta, hogy odaérjen a doktor –, s az jutott eszébe, hogy az állás, amit elvállalt, garancia arra, hogy nem ez lesz életében az utolsó halott.